

remat kisa ka enam ühtige. Nõnda jäi siis kõik jälle soiku.

„No, kas sortitud wiin noori mehi nüüd kõhjale kihutab?“ küsis ehk mõni. Nendele vastan ma, et see asja veel hullemaks tegi; sest nõiatud wiina jagamise jutt lagunes laiale, ja waesed ilma süita neiukesed langesiwad oma emade tembutamise läbi naeru alla!

Nõnda saadawad wanemad isi omi lapsi tühja ebaususe tembutamise läbi teutuse alla, mis ehk ilma selleeta ometi wiimaks õnneks oleks läinud ja mõni nendest auusaste tanu alla saanud. — Oh sa pime ebausik! millal laud sa suutumaks maa pealt ära?

Kiusamine.

Nagu see juba teada, et mõni oma enese arwatud tarkusega ehk kawalusega, wõi ka kiusu pärast teisele häbi teha tahab, aga isi wiimaks selle sisse sattub.

Nõnda oli lugu ka ühe rikka Saksaa kodanikuga Berliini linnas. Temal oli suur rohuaid, kus kõiksugu taimesid, lillesid ja puid igast maailma jagudest kaswamas oliwad ja ühest hästi õpetatud taimede tundjast haritud sai, kes kõige taimede, lillede ja puude seemned äratundis. Sellele näitas tema peremees kuiwatatud heeringa marju ja küsis, mis seemned need olla?

Kidnik, kes peremehe uhkust ja tarkuse kiusamist tundis, ütles: „Tunnen küllalt! Need on need seemned, mida Ladina keele Polpus fluscimus kutsutakse ja üks wäga aruldane soojamaa taimede sugu on.“

„Kui palju aega lähew temale ülestõusmiseks?“ küsis peremees muigades.

„Eigi 14 päewa,“ vastas aidnik kawalaste.

Uga et peremehele sagedaste külaliski käisiwad, ja tema oma uhkuse pärast wäga suureline oli, kutsus ta jälle sõbru koku, et aidniku kunsti ja tarkust oma tarkusest wähen-dada.